

GODÓ TIVADAR

Egy lakásotthon bemutatása¹

PEDAGÓGIAI JELENETEK

Pedagógus végzettséggel rendelkezem. 2005-ben iskolám jogutód nélkül megszűnt, állás nélkül maradtam. A következő öt évben nem tudtam elhelyezkedni. 2011 szeptemberében adódott egy lehetőség, egy lakásotthon élére vezetőt kerestek, s bár a gyermekvédelemről nem sokat tudtam, pályáztam, hiszen, ha nem is a közoktatásban, de mégis gyerekek között dolgozhatam. A közel két év, amit a lakásotthonban töltöttem, sok tapasztalattal szolgált, és a nehézségek ellenére szívesen emlékezem vissza erre az időre.

Az épület, amelyben a lakásotthon működött, az egyik megyeszékhelyen, a városközpontban, a vasútállomás közelében egy csendes mellékutcában található. Kétszintes, hatszobás, tágas, összkomfortos családi ház, aprócska kerttel. A házban két fürdőszoba és egy nagy konyha-étkező is található.

A lakásotthon folyamatos munkarenddel működik, a nap 24 órájában biztosít ellátást a gondozott gyermekek számára. A folyamatos működést négy gyermekfelügyelő és egy lakásotthoni nevelő biztosítja.

A szakmai munkában segítségünkre volt egy fejlesztőpedagógus és a kezdetekben egy család- és utógondozó, akik heti egy alkalommal segítették a munkánkat. A család- és utógondozói státusz az ottlétem alatt szűnt meg. Amikor a lakásotthon teljes létszámmal működött, akkor tizenkét gyerek átmeneti nevelését biztosította.

a család- és utógondozói státusz az ottlétem alatt szűnt meg

SZEMÉLYI VÁLTOZÁSOK

Ott-tartózkodásom ideje alatt igen nagy volt a cserélődés a gyermekfelügyelőknél.

Összesen húsz emberrel dolgoztam rövidebb-hosszabb időszakot, egy kolléga volt, aki mindvégig a helyén maradt.

Amikor munkába álltam, Edit kolléganő azon a napon volt utoljára, Lilla kolléganő pedig még azon a héten eltávozott. Ketten maradtak velem, János és Ibolya. Aztán jött egy nyugdíj előtt álló kolléga, Béla, neki 2 hónap volt hátra a nyugdíjaztatásáig, ezt a két hónapot velünk töltötte. És jött Juli, aki több mint fél évig

¹ Az írás eredeti változata pedagógus szakvizsgára felkészítő képzés szakdolgozatának készült. Ebből a szakdolgozattól a lakásotthon életének leírását közöljük. Az átlagos lakásotthon élete ismereteink szerint a bemutatottnál többnyire konszolidáltabb. De az elbeszélte fájdalmas helyzetkép pontosan jelzi, hogy a magyar köznevelési rendszer némely „láthatatlan”, „periférikusnak” vélhető területén mennyi fájdalmas megoldatlanság halmozódhat föl. (A szerk.)

dolgozott a lakásotthonban. Bélát Magdi követte. A nyárig ez a felállás működött. A nyári szabadságok idején borult minden, a két utóbb érkezett hölgy szinte egy időben adta be a felmondását. Gabi, aki a helyükre került, egy hónap és egy mozgalmas hétvégi műszak után táppénzre ment, és nem jött többet. Jött Éva, aki néhány napot volt kisegíteni. A fiatal pedagógus kemény, patogó stílusát a gyerekek nem szívtették, a konfliktus állandó volt közöttük. Regina a nyári szünet nagy részét nálunk töltötte, de óvónő volt, és kapott a képzettségének megfelelő állás, augusztus végén távozott. Marika következett, aki egy másik lakásotthonból jött kisegíteni, közel két hetet maradt. Ilus jött utána, a gyerekekkel nem igazán találta meg a hangot, őt a gyerekek tulajdonképpen ki kezdték, elég durva módon elbántak vele. Másik lakásotthonba helyezték át, később egy lakásotthon vezetője lett. Kati próbaidős volt, két hetet dolgozott nálunk, nem vált be, a gyerekekkel elment a folyóra, és az úszni sem tudó gyerekek is szabadon fűrödhettek. Ismét egy kisegítőt kaptunk az egyik lakásotthonból. Fiatal, izmos, már a megjelenésével is tekintélyt parancsoló kolléga volt. A gyerek tiszteleték, elfogadták, nagy segítség volt a nevelő munkában. Miután távozott, két kolléganő érkezett. Anna próbaidős volt, fiatal, hamar feltalálta magát a csoportban, könnyen kapcsolatot teremtett a gyerekekkel, a kollégákkal. Kata egy másik lakásotthonból érkezett. Határozott, karakán személyiség volt, következetes, jól bánt a gyerekekkel. Nagy gondot fordított a tisztaságra, a gyerekek is elfogadták. Nevelői gárdánk egy fél évig ismét stabil lábakon állt, ahogy az otthon működése is. Márciusban aztán Ibolya talált másik munkát. Gizi került a

a negatív csúcst Ági állította fel, néhány nap után azonnali hatállyal elbocsátották, mert az egyik gyerekekhez hozzávágta a kulcscsomót

helyére. Aki maga sem volt egyszerű eset. Bakancsban, farmerban és bőrdzsekiben járt munkába. Nem értettünk szót, ahogy ő sem értett szót a gyerekekkel. Túlságosan zárkózott volt. Pár hét után egy másik lakásotthonba került át. Helyére a szintén alternatív megjelenésű fiatal, Bea került, aki a próbaidő letelte előtt kapott egy másik ajánlatot, így a nyarat ismét emberhiánnyal kezdtük. A negatív csúcst Ági állította fel, néhány nap után azonnali

hatállyal elbocsátották, mert az egyik gyerekhez hozzávágta a kulcscsomót. A gyerekek legalábbis ezt állították, őt nem is hallgatták meg. Mivel három gyerekfelügyelő maradt, ezért ismét kaptunk egy kisegítőt, aki az éjszakai műszakot vitte. Ez köz-

vetlenül az eljövetelem előtt történt.

A kép tehát változatos volt. Volt, aki bírta egy fél évet, volt, aki néhány hónapig maradt, de volt olyan is, aki a próbaidő letelte előtt mondott föl, a második évben azonban hárman végig kitartottak.

ESEMÉNYEK

Történt néhány érdekes eset, melyek megmutatják, milyen váratlan helyzetekkel szembesültek a gyerekekfelügyelő kollégák, s persze én is.

Reggel, indulás előtt az egyik lány nem zárta be a szobaablakot. Miután távozott mindenki, két fiúval visszamászott a lakásba és kártyáztak. A délelőtt folyamán be kellett mennem az otthonba. Ottlétem alatt meghúzták magukat az egyik szobában. Magamhoz vettem az intézendő dolgok listáját, és mivel egy óra múlva már kezdődött a munkaidőm, úgy távoztam,

hogy a nevelői szoba ajtaját nem zártam be kulccsal. Miután este hazaérkezett a lány, elmondta, hogy mi történt délelőtt, és azt is, hogy miután én távoztam, fölforgatták a fiókokat, megkeresték a páncéldoboz kulcsát, és a benne levő pénzt elosztották, majd elköltötték. Az esetből

rendőrségi feljelentés lett, éjfél után sikerült hazamennem a rendőrségi kihallgatásról.

Magdi első éjszakás hetét töltötte. Két lány összeveszett, az egyik tört-zúzott, az üvegajtóba belevágta a széket, a faliórát leverte, majd kést kapott elő a fiókból, amit a többi gyerek csavart ki a kezéből. Ki kellett hívni a rendőrséget és a mentőket, akik beszállították a dühöngő lányt a kórház pszichiátriai osztályára. Az eset után nem tartottunk késeket a konyhafiókban, elzártuk azokat a kamrába. Ugyancsak Magdival történt meg, hogy az éjszaka kellős közepén a tűzoltók, a mentő és a katasztrófavédelem is kivonult, mert valaki betelefonált, hogy ég a ház és gázpalackok is vannak bent.

(Ekkor az egyik lányunk szökésben volt.)

Az, hogy a gyerekek kit fogadnak el, és számukra melyik nevelő lesz hiteles, és miért, az megválaszolhatatlan. Azt gondolom, hogy ezeknek a gyerekeknek az a legfontosabb, hogy biztonságban érezzék magukat, ennek a nevelő következetessége és kiszámíthatósága elengedhetetlen feltétele. A gyerekek, ha bármiféle megingást észleltek a nevelő részéről, azonnal megéreztek és ki is használták.

Ha valakit ki lehetett kezdeni, akkor azt valamilyen formában meg is tették. Így járt Gabi is, akit egy hétvégi műszak ideje alatt két fiú módszeresen idegesített. Nem sikerült kideríteni konkrétan, mi történt a hétvégén, az tény, hogy a kamra ajtaja

betörött, és talán egy pofon is elcsattant, a rendőrség is kiszállt, de a rendbontók keréket oldottak, és amíg a rendőrök ott voltak, haza sem jöttek. Az esetet följelentés követte, a két fiú rendőrségi kihallgatására több mint fél évvel később került sor.

Akad két kolléganő, akiket kedveltek ugyan a gyerekek, de ügyeleti idejük alatt megdézsmáltak a véletlenül nyitva felejtett élelkeskamra édességkészletét.

A legnagyobb ellenállást az egyik hölgykolléga váltotta ki. Ő volt ügyeletben, este 7 óra körül hívott, hogy probléma van a villannyal. Visszamentem, de az okát én sem tudtam kideríteni, megpróbáltam mindenkit megnyugtatni, majd hazamentem. Tíz óra után ismét telefonált, hogy menjek, mert baj van. Érkezésemkor a lakásotthon olyan volt, mint egy csatater. Senki sem aludt, a lányok szobájában az ágyne-műtartókból a szoba közepére hajigálva minden, az ablakok tárva-nyitva, az előtér,

az emeleti feljáró, a főnti szobák kék színű, bokáig érő porban álltak. Szinte velem egy időben megérkeztek a rendőrök is, akiket a hangoskodás

miatt a szomszéd hívott ki. A fiúk ekkor szeppentek meg. Bár a rendőrök meghallgattak mindenkit, azonban, hogy ki volt az ötletgazda a poroltó kifújásában, ki okozta a zárlatot, kik voltak a közreműködők, csak később sikerült kiderítenünk. Az eset következménye annyi lett, hogy a poroltók feltöltését a családi pótlékokra terheltük, és a két legidősebb fiú elkerült a lakásotthonból. Az egyikőjük átmeneti nevelését megszüntették, a másikat áthelyezték. A lakást két nap alatt sikerült teljesen megtisztítani a kék színű portól.

az eset után a nem tartottunk késeket a konyhafiókban, elzártuk azokat a kamrába

a lakásotthon olyan volt, mint egy csatater

A LAKÓK

Érkezésemkor a lakásotthon papíron teljes létszámmal működött. Két lány és egy fiú folyamatos szökésben volt.

Andrea fiatalkorú volt, értelmileg akadályozott, és várandósként került be. Megszülte gyermekét és hazament. A rendőrök kétszer hozták vissza, a második alkalommal ismét babát várt.

A másik lány Nóra, a gyanú szerint rossz társaságba keveredett, talán prostituálódott is. Néha megjelent az otthonban, cirkuszt csinált, majd távozott. Ő a következő év áprilisában férjhez ment egy falujabeli fiúhoz, megszűnt az átmeneti nevelése, hazapakolt.

Ramóna, Nóra húga.

A két testvér néhány hónap különbséggel érkezett. Apjuk meghalt, az anya nem vihette magával Ramónát, a nagynénje nevelte, amíg bírt vele. Miután jelentkeztek a problémák, szabadult tőle. Szeretetre éhes, de nagyszájú, akaratos, öntörvényű gyerek volt. Az első évben többször megszökött, aztán a nyári szünetben az anyja hazavitte. Anyja az új férjjel külföldön vállalt munkát, ő a férj édesanyjával maradt otthon. A mostohanagymama, mivel folyamatos problémák adódtak Ramónával, kezdeményezte újra az intézeti elhelyezését.

Gergelyt szintén csak akkor láttuk néhány órára, ha a rendőrség begyűjtötte, illetve tavasszal vakbélműtétre hozta be a gyám. Varratszedés után szinte azonnal meglépett. Később előzetes letartóztatásba került bántalmazás miatt.

Volt egy testvérpár, akiket zárt intézetből helyeztek az otthonba. A nagyobb testvér, Géza, középiskolát kezdett egy közeli településen, ahol megismerkedett egy lánnyal és hozzájuk költözött. Csak egyszer

érkezett önszántából az otthonba, erősen bedrogozott állapotban. Lefürdött, aludt, evett, majd eltávozott. Legközelebb 18 éves korában láttuk, az iratait a kukában találta meg valaki, behozta az otthonba.

Fiatalabb testvére szintén szökésben volt. Őt is kétszer hozták vissza, de mind a két alkalommal kereket oldott. Annyit azért elárult, hogy otthon a szekrénynek dupla feneke van, ha jönnek a rendőrök, akkor oda bújjuk el. A második alkalom után speciális otthonba került. Őt később bíróságon láttam, rabruhában, láncon vezették a tárgyalásra.

Evelin kicsi gyermekkorra óta itt nevelkedett a testvéreivel. A testvérei már betöltötték a 18. évet, és kikerültek a rendszerből. Ő gimnáziumban tanult és érettségi vizsgát tett. Haza szinte

csak aludni járt, mert iskola után rendszeresen a lánytestvéreinél időzött. A szüneteket is náluk töltötte.

Panni önszántából érkezett a gyerekvédelembe. Rossz családi háttér és pszichés problémák jellemezték. Iskolába nem járt, állandóan követelőzött, az ételek között folyton válogatott. Panni Evelin fiútestvéreivel, Gáborral került szorosabb kapcsolatba. Panni nővére rendezett körülmények között élt egy közeli városban. Januárban Panni kérte az átmeneti nevelésbe vételének megszüntetését, de a Gáborral való szerelem pár nap alatt megváltoztatta az elhatározását, úgy döntött, hogy a nevelési értekezletet meghíúsítja, és a nővérenek megtiltotta, hogy eljőjön. Egy gyors szervezés eredményeképp az értekezletet áthelyeztük a testvére városába. Csak nővére hatására fogadta el a megszüntető határozatot, ha maradt volna, speciális otthonba kerül. Később összeköltözött Gáborral, szült neki egy gyereket, majd pénzt akart keresni, és mindkettőjüket otthagya

csak egyszer érkezett
önszántából az otthonba

Pestre költözött és prostituálódott. Úgy tudom, most bíróságra járnak, mert az apa szeretné megszüntetni az anya felügyeleti jogát a gyermek felett.

A fiúk közül Laci hároméves kora óta volt a rendszerben, általános iskolába járt. Konok, makacs kölyök volt, mindenre tudta a választ, mindent meg tudott magyarázni. A középiskolát is úgy kezdte, hogy kioktatta a rajztanárát, mert az az első rajzát visszadobta. Miután az iskolai igazgató közölte vele, hogy itt csak egy dolog nem kötelező, idejárni, azután megtalálta a helyét. Jelenleg közepesenél jobb a tanulmányi eredménye, főiskolai felvételt dédelget. Pszichés problémái miatt az általános iskolát magántanulóként kezdte, de lassan a gondok megoldódtak, és jól be tudott illeszkedni. Megkeresztelkedett, és a keresztszüleivel szorosabb kapcsolatot tartott. A nyári szünetben sokszor reggel elment otthonról, és csak vacsorára érkezett haza. Soha nem árulta el, merre járt, igaz, bajba sem keveredett. Az otthonban sokáig ő birtokolta az egyágyas szobát. Kevés gyerek volt, akivel kijött, ha valami közös programot szerveztünk, abban nem vett részt. Egy évvel a távozásom után – mivel a lakásotthon vezetőjével konfliktusokba keveredett – egy másik lakásotthonba került.

Attila a kisegítő iskola tanulója volt, eredetileg a testvérével került be, de a testvére már az utógondozói házba költözött. Apjuk meghalt, anyjuk sorsukra hagyta a két fiútestvért. Folyton üzletelt, a lakásotthon néhány mozgítható tárgyát is piacra dobta. A poroltós eset után távozott a lakásotthonból. Testvérével vásároltak egy ingatlant.

Jani is árva volt. Régebben a rokonok hétvégére vendégül látták, de miután egy focimeccs alatt kirámolta a családot, jelenléte többé nem volt kívánatos. Szakmunkásképzőbe járt, délutánonként pedig edzőterembe. A lakásotthonban keveset

tartózkodott, akkor is csak követelőzött, vagy hergelte a többieket. A tél folyamán megismerkedett egy környékbeli lánnyal, tavasszal, miután betöltötte a 18. életévét, a családhoz költözött.

Milán inkább az iskola mellé járt. Fél évvel korábban került a rendszerbe. Szülei meghaltak, a nagymama nevelte. Miután a nagymama élettársával konfliktusba került, jobbnak látták, ha nem a családban nevelkedik tovább. A szabályokat betartani nem volt hajlandó. Követelőző, akaratos, erőszakos volt, semmilyen közös programon nem volt hajlandó részt venni, nem egyszer miatta hiúsult meg még az is, hogy a csoport strandolni menjen. Volt egy barátnője, akit a lány szülei tiltottak tőle. Előfordult, hogy a barátnőjével is erőszakosan viselkedett, ennek ellenére a lány kétszer is teherbe esett, és a második alkalommal egy lánygyermeknek adott életet. Milán a tavasz folyamán valahonnan poloskát hozott haza. Mire észrevettük, a szobában hemzsegték a vérszívók, nehezen tudtunk megszabadulni tőlük. Ő szintén a poroltós eset után került át másik lakásotthonba, és két hónap múlva, tizennyolc évesen távozott a rendszerből.

Decemberben érkezett egy újabb lakó, Dani, egy ötödikes, értelmileg akadályozott fiú. Ő már nem volt ismeretlen, mert a nyár folyamán került haza egy másik lakásotthonból. A szülő azonban nem tudta vállalni, hogy a közeli város kisegítő iskolájába utaztassa a fiút, így a helyi iskolába íratta be, ahol a tanítási órákat végig kellett ülnie, és azután volt számára fejlesztő óra. Sorozatosan konfliktusba került a tanárokkal és a gyerekekkel is. Végül újra beszállították a befogadó otthonba. (A hazakerülése tehát nem volt megalapozott döntés.) Onnan hozzánk került, nem a korábbi helyére, ahol már ismerős volt, s többen voltak vele egykorúak. Nálunk idősebbekkel lakott együtt. Az iskolában

a tanárnője folyamatosan arról panaszkodott, hogy nem figyel a tanórán. Hamar összebarátkozott az egyik osztálytársával, és onnantól kezdve együtt lógtak a városban. A tavasz folyamán, a testvérek érkezése után barátkozott össze az egyik fiúval. (Miattuk ment betegálmányba és hagyta itt a munkát a kolléganő.) Egyik kirándulás alkalmával szülőfalujában lépett meg a vonatról. Legközelebb akkor hallottunk róla, amikor előzetes letartóztatásba került. Távozásom után, szabadulásakor került vissza a lakásotthonba.

Tél végén érkezett egy lány, Tünde, akit a nagyszülők neveltek kicsi kora óta. Édesanyja új kapcsolatot létesített, ahová az előző kapcsolatából származó gyereket nem vihette magával. A kislány tizenhat évesen szeretet- és anyahiánnyal küszködött. Ezt úgy próbálta pótolni, hogy minden szeretetet ígérő férfinak odaadta magát, válogatás nélkül. Ittléte alatt egyszor teherbe is esett. Nálunk talán két hónapot maradt, és a vasút másik oldalán levő telepen egy roma családhoz költözött. A nyár folyamán a speciális otthonba került át, papíron.

Szintén a tél végén került be egy ötödikes fiú, Dávid. Otthon bűncselekménybe keveredett az unokatestvére által, mint megfigyelő. Fogadása a részünkről elég kalandosra sikerült. Miután a szobáját elfoglalta, csendesen szemlélődött a nappaliban. Megkértem, hogy a közeli étteremből kapott ételek elmosott edényeit vigye ki a padra, mert majd beteszem az autómba. Közben megjöttek a gyerekek az iskolából, és mondták, hogy a kapu sarkig nyitva, az edények kinn vannak, de az új fiút nem látták. Biztos kereket oldott! Kerestük, de sehol sem találtuk. Késő délután volt, felhívtam a rendőrséget, hogy bejelentsem a szökést. Majd jó fél óra múlva szólt az

egyik fiú, hogy: „Tessék, visszavonni a körözést, mert alszik fönn az ágyában!” Alapjában véve csendes, tisztelettudó gyerekek voltak. Szülei rendszeresen látogatták az otthonban, és nyáron is több hetet tartózkodhatott a családjánál. Eljövetelem után nem sokkal visszakerült a családhoz.

Április közepén tiszta, kifestett szobába érkeztek az új lakók, négy fiú és egy kislány, testvérek. Mivel a legnagyobb fiúnak 2 hónap volt hátra a nagykorúságáig, azt gondoltuk, ő már nem fog bejönni. De jött ő is a testvéreivel, jóindulatú,

csendes fiatalember volt, és miután visszazökönt az iskolai életbe, országos történelemversenyen 13. helyezést ért el. Nagy élmény volt a testvéreknek, amikor

„Tessék visszavonni a körözést, mert alszik fönn az ágyában!”

az ellátmányukból először vásárolhattak ruhákat maguknak. Kisebb problémák akkor adódtak, amikor a következő héten iskolába kellett menniük. Az egyik nap a két kisebb fiú délben érkezett haza, táská nélkül, csuromvizesen és sárosan. Mint kiderült, a közelben levő vasúti felüljáró alatt játszottak, és ott dugták el a táskát. Ilyen eset többit nem fordult elő, megszokták, hogy iskolába járni kötelező, bár az iskolában nehezen boldogultak, mert jelentős lemaradással érkeztek. Reggel együtt indultak az éjszakai kollégával, délután egyedül érkeztek, és Erzsikéért, az alsós napközis húgukért a délutáni nevelővel közülik néha többen is elmentek. Ilyenkor lehetőség nyílt beszélgetésre is, meséltek az otthoni dolgaikról.

A tizenhat éves Erika saját magát kérte a nevelőszülőktől az otthonba. Az első egy hónapot szökésben töltötte, majd egyik nap váratlanul megjelent. Hirtelen haragú, nagyszájú, de barátságos, jó szándékú, jó humorú lány volt. Könnyen beilleszkedett, nagykorúságáig maradt, és az utógondozói

házba költözött. A vérszerinti családjával is ápolta a kapcsolatot, a nyári szünetben több alkalommal is meglátogatta őket.

Májusban került hozzánk egy másik ötödikes fiú, Ricsi. Három testvér közül ő volt a legidősebb. A testvérek nagyon szoros kapcsolatban voltak, ezért az édesanya kérése az volt, hogy a gyerekek egy helyre kerüljenek. Ez sajnos nem volt megoldható, így a két kisebb testvér nevelőszülőkhöz, míg ő lakásotthonba került. Korához képest nagyra nőtt, emiatt gyakran lett céltáblája a többieknek.

Bekerülése után két héttel a Mátrában kirándultunk.

Hazafelé jövet elém állt, és azt mondta: „Én még ilyen jól sohasem éreztem magam!” Az iskolában az

osztályfőnöke bizalmatlan volt velem, pedig a gyerekekkel kapcsolatos minden információt megosztottam vele. Osztálykirándulásra azért nem vitte el, mert csak egy hónapja ismerte, és nem mert felelősséget vállalni érte. A nyár végén derült ki, hogy találtak nevelőszülőt, aki a három gyereket be tudja fogadni. Ekkorra azonban már szeretett nálunk lenni, és kicsit nehéz szívvel hagyta el az otthont.

Összegzésként

A nevelőszülői hálózat kiépítésével és a törvény szigorával sikerült elérni, hogy a lakásotthonokba csak 12 éven felüli fiatalok kerülhetnek. Kivéve, amikor kisebbek is érkeznek a nagyokkal, ilyen esetekben lehetőség szerint az azonos családból érkezőket egy helyen kell nevelni.

Az volt a benyomásom, hogy a lakásotthoni rendszer nem alkalmas azoknak a fiataloknak a nevelésére, akik már elindultak a bűnözés útján, különféle szerek használatával élnek és küzdenek, viselkedésük antiszociális, vagy netán már pros-

tituálódtak, iskolakerülők. Értékrendjük, életmintáik csak hatékonyabb beavatkozással, nevelési eljárásokkal volnának módosíthatók. Nincs megfelelő szabályozás, szigor, amely a fiatalt visszatartaná az érvényes közösségi normák közté. A szabályokat be nem tartó gyerekek következmények nélkül megteheti azt, amit szeretne. A nevelő az aktuális zsebpénz visszatartásával tud némileg hatást elérni. (Kiadására törvény kötelezi.)

A másik sarkalatos pont az állandó nevelői testület kialakítása, amely a gyerekek biztonságérzetének alapvető feltétele. A jelentkezők, a felvettek többsége nem sejtje, milyen munka vár rá. A fizetés kevés, a munka három műszakban

sok, és érzelmileg is megterhelő. A testület megbeszélésekkel ideig-óráig javíthat a helyzeten, de az alapproblémák megoldására nem lehet képes. A gyerekekfelügyelő képzését az intézmény nem támogatja, és sajnos szupervíziót sem biztosít a felnőttek számára. Kevés a férfiminta a gyerekek számára, ez annál is fájóbb, hiszen az átmene-ti neveltek többsége kamaszodó fiú.

A gyermekvédelem mai helyzete nem ad okot a derűlátásra. A kérdések csak újabb és újabb kérdéseket vetnek fel. Például a nevelőszülői hálózat megerősítése sem jelent megoldást, hiszen épp azok a fiatalok kerülnek lakásotthonba, akikkel a nevelőszülők nem boldogultak. A lakásotthonokba mind több roma származású fiú és lány kerül be, erre sincs a hálózat felkészülve. Ráadásul a területre vonatkozó pedagógiai szakirodalom és a mindennapi problémák világa közt nem igazán gyümölcsöző a kapcsolat. Hiányzik az a pedagógiai eszköztár, ami hatékony módszereket biztosítana azok számára, akik az átmeneti nevelésbe került gyerekek gondozását vállalták fel.

én még ilyen jól sohasem éreztem magam